

Grotesk ~ EN Gotisk Episk

af GE Graven

Kapitel IX

~Tolv mil ret vest for de ulmende ruiner af Gardiens Abbey, en ensom skikkelse gik bevidst i det sidste glødende måneskin fra den tidlige morgen. Foroverbøjet og tynget til fæstet af gårsdagens ulykkeligt avlede og gudssendte gaver fra klosterkøkkenet, bar Broder Nikolaj en overfyldt munkekåbe, der hang over skulderen og var fyldt med forsyninger.

Nicholas kæmpede sig op ad toppen af en stenet højderyg og lænede sig op ad sit knæ, hans åndedræt hurtigt og tåget i den kølige natteluft. Der, i det fjerne, på den anden side af den vide flade af et gammelt, længe udtørret flodleje, stod åbningen til den hule, han havde opdaget for mange år siden – Bjergmundingen, kaldte han den. Han sidesteg ned ad højderyggen, krydsede en enorm dal af sten og gik ind i det massive sorte hul.

En ekkoende stemme lød fra hulens dyb. "Mund?" En drengs hjertelige latter undslap mørket. "Jeg vidste, du ville komme! Det gjorde jeg!" svarede Nikolaj og gik dybere ind i mørket: "Lazarus; det er jeg—" Og før munken kunne præsentere sig, fór Lazarus forbi et stenhjørne og ramte ham hårdt. Både munken og væbneren faldt om på jorden. Proviant.

spredt som et ostehjul, der vaklede hen over hulebunden.

„Kære Gud! Lazarus,“ fnøs Nikolaus, „Du skræmte – åh nej!“ Munken kravlede hen over gulvet og famlede sig frem gennem mørket, mens han rodede gennem den provisoriske sæk. Indeni fandt han flasken med blod stadig intakt og forseglede. Han stønnede et dybt suk af lettelse. „Gud ske lov,“ mumlede han, kyssede flasken og lagde den blidt tilbage mellem ejendelene.

„Broder – Nikolaj? Tilgiv mig, broder.“ Lazarus rejste sig og hentede ostehjulet, mens han spurgte: „Hvor er broder Odino?“

"Om et øjeblik – hjælp mig med at samle forsyningerne. Føl efter dem."

Lazarus gled osten ned i sækken, forsigtig med flasken indeni, og en behagelig duft strømmede ud af klædet. "Jeg skal samle dem, broder," svarede Lazarus, med en ændret tone, nu tilsyneladende opløst og tung.

Nicholas overvejede højt: "Hvis jeg husker siden, står en lund op ad den anden side af dette bjerg." Munken rejste sig brat og strøg sig over hagen i tilsyneladende eftertænksomhed.

„Ild, først – vi har brug for ild.“ Nicholas gik hen imod hulens indgang. Lazarus var en statue, der stirrede vagtsomt på sækken – som om noget kunne være frygtelig galt. med det.

"Lazarus, kom med mig."

„Ja, broder.“ Lazarus rev blikket væk og fulgte Nicholas ud af Bjergmundingen og langs dens mere overfladiske, månebelyste ansigt.

"Selv mine knogler er frosne – til så beskeden påklædning som vores er denne

skovtåge nådesløs." Nicholas gned hurtigt sine hænder og drejede rundt, mens han tilføjede:

"Jeg har også medbragt en lille olielampe med olie, en væge af reb og et fyrtøj med flintesten. Nu skal vi samle dødt træ og jage denne vedvarende fugtige kulde væk?"

"Ja, broder."

Endelig, og dybt inde i hulen, sad Lazarus og Nikolaus oven på et par lave klippeblokke med en knitrende ild imellem dem. Dens orange glød jagede kulden væk, mens den afslørede hulens vidt uregelmæssige underjordiske dimensioner. "Endelig ild," Nicholas tilbad de stigende flammer og varmede sine hænder. Han kiggede på bunken af brændsel ved siden af ham og udvalgte omhyggeligt flere pinde til at øge ilden.

Lazarus kiggede gennem ilden og inspicerede Nikolajs' fint fremstillede støvler til lægen.

"Hvor er dine sandaler, broder?"

Nicholas klukkede. „Væk. Kan du lide mine støvler?“ Nicholas drejede dem frem og tilbage mod lyset fra ilden.

"Det gør jeg," svarede Lazarus.

Jeg lavede dem selv. Jeg vedder på, at du ikke vidste, at jeg engang var skomager – gjorde du det?"

"Det gjorde jeg ikke, broder."

"Kald mig venligst kun *Nikolaus*, Lazarus."

Drengen nikkede. "Du kan lave sko – Nikolaj?"

"Sandelig – og endda det fineste. Dette er det sidste par, jeg nogensinde har syet, før jeg kom til klosteret." Nicholas kiggede over sine støvler. "Vil du høre om mine gamle skomagerdage?"

"Det ville jeg," svarede Lazarus og kiggede ned på sine egne beskidte fodvanter.

„Så burde jeg fortælle dig det.“ Nicholas flyttede sig på kampestenen og lænede sig mod flammerne med armene på knæene. „Da jeg var meget yngre, boede jeg sammen med min far og ældre bror i Ephraim – en hyggelig lille landsby i den sydlige del af Bourgogne. Min far var landsbyens skomager – han lærte det af min bedstefar. Vi arbejdede alle i butikken, hvor vi lavede og reparerede sko. Det var min fars håb, at min bror og jeg kunne fortsætte handelen.“

"Men min far blev syg, og han kunne ikke længere føre tilsyn med butikken. Så han var afhængig af os for at holde den kørende. Det var forfærdeligt – næsten alt arbejdet faldt på mig."

Lazarus spurgte: "Vil din bror ikke lave dem?"

Nicholas rystede på hovedet. "Åh, det gjorde han – af hele sit hjerte ville han gå i fars fodspor. Og han var ivrig efter at lære. Alligevel havde Gud aldrig til hensigt, at han skulle være skomager – forsøg efter forsøg kunne han aldrig få det til at fungere. Og næsten altid måtte jeg følge efter ham og lave de sko, han forsøgte at reparere, om. Dette fortsatte i lang tid; og de fleste dage arbejdede jeg til langt ud på natten."

"Har du fortalt det til din far?" spurgte Lazarus.

„Nej.“ Nicholas rømmede sig. „Far var døende, min bror og jeg var som ulve i hinandens struber, og butikken var ved at gå i stykker. I hans forværrede tilstand kunne jeg ikke få mig selv til at genere ham.“

Lazarus fik øje på de hævede tårer over Nicholas' påtvungne grin. "Jeg har ofte undret mig over, hvorfor jeg gjorde, som jeg gjorde. Du forstår, som hver morgen gik jeg til butikken, men på min sidste tur gik jeg i stedet for at gå ind ad døren forbi butikken og blev simpelthen ved med at gå – væk fra butikken – ud af landsbyen – og til sidst ud af Bourgogne."

Nicholas kiggede ned. „Jeg har efterladt alt bag mig, bortset fra disse støvler.“

"Jeg flyttede rundt i en periode og arbejdede for adskillige skomagerforretninger for at tjene til livets ophold. Alligevel rørte Herren ikke længe efter mit hjerte i en drøm; Han rørte min sjæl."

på mig og ledte mine fødder til *Abbaye des Gardiens* – for at søge et ensomt liv i Hans tjeneste. Og på en mærkelig måde følte jeg mere frihed inden for disse klostermures rammer, end jeg nogensinde gjorde uden for dem." Nicholas rystede på hovedet med et charmerende smil. "Mærkelig."

"Men hvad med din familie?" spurgte Lazarus.

"Nå, ikke længe efter jeg ankom, skrev jeg til min bror. Jeg forventede ikke, at han ville svare, men det gjorde han; han fortalte mig, at vores far døde kort efter, jeg tog afsted. Bagefter fandt jeg også ud af, at min bror havde solgt butikken på grund af gæld, og – ja, han bad mig om aldrig at skrive til ham igen." Han bebrejder mig for vores fars død – for det hele."

Nicholas lænede sig frem og tændte op i ilden. "Odino fortalte mig alt, Lazarus. Jeg ved, hvorfor du har hættten på." Lazarus' hoved sprang straks bagover; og bag de livløse øjenhuller i hættten, der glimtede i den perfekte vinkel fra ilden, fik Nicholas øje på et par dybe, søgende blå øjne, der kiggede direkte ind i hans egne.

"Vær ikke bekymret over mig, Lazarus. Som med Odino og din far; din hemmelighed er sikker hos mig." Lazarus vendte sig tilbage mod flammerne uden at sige noget.

"Du kan tale åbent med mig, Lazarus. Betragt mig mere som en ven end en munk." Nicholas stak en pind i ilden og lænede sig tilbage på sin kampesten.

"Både din far og Odino fortalte mig, at du blev efterladt ved Gardiens Abbey-portene kort før jeg ankom. Og at du havde en luftvejssygdom, der krævede, at du aldrig forlod katakomberne. Intet af det var sandt, vel?"

Endelig bekendte Lazarus: "Nej. Men far forbød mig at sige sandheden. Han sagde, at De andre munke kunne måske dræbe mig, hvis jeg fortalte dem sandheden om mig."

"Din sygdom var aldrig, som han påstod, fra det fri – i hemmelighed fra sollys – du har en alvorlig solsygdom, ikke sandt?"

"Ja."

"Og den læge, som Ivan tilkaldte til Gardiens Abbey for at registrere din sygdom for Abbeden?"

"Jeg har aldrig set en læge. Måske har far sørget for, at nogen kom til stede—"

"Nu forstår jeg. Lazarus, din far talte sandt – de ville helt sikkert have dræbt dig."

Når jeg ser tilbage på det nu, kan jeg se det tydeligt. Din far elskede dig dybt, Lazarus."

"Jo, det gjorde han; ligesom jeg elsker ham."

"Hvor har din far skjult dig, siden du blev født?"

"Han fandt mig i katedralen og gemte mig i katakomberne – i Baston-krypten."

"I selve klosteret?! Hvordan forhindrede han nogen i at opdage dig?"

"Han insisterede på, at jeg skulle tie stille – og holde kryptdøren låst. Så det gjorde jeg."

"Han sagde, hvad?! Har du vidst, hvordan man taler siden fødslen?"

"Nej. Far lærte mig det hurtigt."

"Og måske lærte du det hurtigt. Fortæl mig, hvor længe gemte du dig i krypten?"

"Måske et år. Så syede far en maske og en kåbe til mig og lod som om, han fandt mig forladt uden for den nordlige klosterport – og jeg lod som om, jeg var syg." Nicholas fyrede op i ilden, mens han igen strøg sig over hagen og overvejede alt, hvad Lazarus havde fortalt ham.

"Du ligner ikke resten af de – øh, jeg mener – baseret på dit samlede udseende, ligner din statur en simpel dreng snarere end et dyr. Hvis jeg må spørge, hvor gammel er du, Lazarus? Er du virkelig tretten år gammel?"

"Jeg er kun blevet syv år ældre."

Nicholas rystede på hovedet, med et strejf af et smil i mundvigen. "Forbløffende. Måske var din aldersforskel også ment som en skjulelse af din usædvanlige størrelse. Hvor var din far klog. Jeg ved nu, at din ryg ikke er så *krumbøjet*, som påstandene i klosteret ellers ville have antydnet."

De er indskudte og udskilte vinger, ikke sandt?

Lazarus rejste sig pludselig. "Jeg ønsker ikke at tale mere, Nikolaj."

Nikolaj beroligede ham: "Tilgiv mig. Nej, sid! Jeg taler ikke mere om din tilstand. Sid, hvis du vil, min søn." Lazarus satte sig.

"Jeg må sige, at jeg længe har beundret dig, Lazarus. Du var aldrig som de andre væbnerdrengene – du satte spørgsmålstejn ved deres tro og pligt, som de fleste af dem så ofte gjorde – og skændtes om ubetydelige ting. Du var altid rolig, kendte dine pligter og overvejede dine ord, før du udtalte dem."

Lazarus vendte hovedet mod sækken med proviant, der lå spredt ud på hulegulvet. "Broder Odino sagde, at han ville komme og hente mig, men du kommer i hans sted. Hvorfor bragte du hans blod i en flaske?"

"Hvordan vidste du det?"

"Jeg lugter ham – det er sandelig Odino. Hvorfor har han udgydt sit blod? Hvorfor har du det nu?"

Nicholas bevægede sig nervøst, hans øjne gled frem og tilbage mellem sækken og Lazarus. Han tog en dyb indånding og rettede sig op på klippen. "Der er noget, jeg må fortælle dig, Lazarus."

"Er Broder Odino død?" spurgte Lazarus.

"Jo, det er han, Lazarus."

Lazarus kvaltes. "Men hvordan?"

"Den kaptajn – den samme mand, som dræbte din far."

"Hvorfor dræbte han dem?"

"Fordi Ivan og Odino beskyttede dig."

En stilhed faldt over hulen, og de stirrede begge ind i flammerne. Lazarus sagde: "Så vil jeg burde dræbe denne kaptajn til gengæld."

"Nej, Lazarus. Du må ikke slå ihjel."

"Øje for øje!" spyttede Lazarus.

"Det mener du vel ikke rigtigt?"

Lazarus sænkede skuldrene. "Nej, men jeg mærker det alligevel."

"Jeg har det på samme måde – Odino var som en far for mig. Og det er derfor, jeg er her nu. Der er noget meget vigtigt, du skal gøre."

"Gøre hvad?"

Nicholas rejste sig, gik hen til sækken og rodede igennem den. "Ved du, hvordan man læser et kort?"

"Det gør jeg. Min far lærte mig det."

"Kort over katakomberne?"

"Jeg har set kortene i scriptoriet. Jeg husker dem stadig."

Nicholas trak et foldet pergament op af sækken.

"Og hvilke specifikke kort kan du huske at have set?"

"Alle sammen."

"Nej, hvor mange har din far medbragt, så du kan se?"

"Engang spurgte jeg far om et nyt kort, og han sagde, at han allerede havde vist mig alle kortene fra scriptoriet."

Nicholas rejste sig og klæde sig i hovedet. "Alle sammen? Der må være hundredvis af kort i scriptoriet. *Alle sammen; kære Gud.*" Nicholas stirrede hen over hulegulvet og strøg sig igen over hagen, før han spurgte: "Sig mig, Lazarus; kan du huske et land ved navn Italien ud fra de mange klosterkort?"

Lazarus pegede mod sydøst. "Det er der - i den retning - på den anden side af Leonbugten og det Tyrrenske Hav; øst for øen Sardinien. Italien er formet som din støvle." for det meste omgivet af hav, og bjerge strækker sig gennem dens nedadgående centrum. Umbrien Provence ligger også i dens centrum. Cancelli-klosteret ligger der, lige nord for dens centrum."

Nikolaj løftede panden, fuldstændig overvældet. Så testede han Lazarus'

demonstreret evne, i et listigt forsøg på at desorientere og måske sætte spørgsmålstejn ved sine egne geografiske erindringer; "Og hvad med Kongeriget Skotland?"

Lazarus pegede i den modsatte nordvestlige retning. "Det er den vej - over en kort strækning af vand; og nord for engelske lande."

"Og hvor er mit hjem, Lazarus?"

"Landsbyen Efraim ligger i den sydlige del af Burgund," pegede Lazarus lidt mod øst.

"Det er den vej."

"Og Murat?"

"Den vej."

Nicholas rystede på hovedet. "Helt forbløffende." Han nikkede. "Herren har velsignet dig med en forbløffende gave."

„Hvorfor spørger du mig om sådanne steder?“ spurgte Lazarus ham.

Nikolaj tog en dyb indånding, vendte tilbage til sin kampesten og gav Lazarus det foldede pergament. Lazarus åbnede det og kiggede det igennem. Siden indeholdt en illustration af Frankrig, Italien og de omkringliggende lande og have. "Jeg husker netop dette kort."

"Det kan du vel, for det kom fra det samme klosterscriptorium. Hør mig, Lazarus."

Jeg kom ikke kun for at bringe jer forsyninger, men også for at imødekomme broder Odinos sidste anmodning.

Han ønsker, at du skal til Italien – til *Cancello-klosteret* i Umbrien – og du har siden vist, at du kender dets opholdssted. Der skal du tilkalde en broder Salvitino, en ældre munk, der er meget kyndig i detaljer vedrørende Gatesone."

Lazarus huskede sin samtale med Ivan – og brevet og en tjeneste, han havde fået.

"Du skal fortælle ham—"

"Til *Italien?!'*" afbrød Lazarus.

"Lad mig tale, Lazarus. Du skal fortælle ham, at Portstenen i Gardiens Abbey er blevet åbnet. Fortæl ham, at du er Broder Ivan Gogus søn – fra Portstenen. Han vil kende dig på den måde. Jeg har også medbragt en flaske blod. Du skal give den til Salvitino og sig til ham – det er broder Odinos blod. Så ved han, hvad han skal gøre med det."

„Nej. Nej, jeg kan ikke,“ stammede Lazarus og rystede på hovedet.

Nicholas fortsatte: "Du skal hente broder Salvitino, fortælle ham disse ting og bringe ham tilbage til klosteret. Broder Odino fortalte, at han er den ældste og mest seniorbroder af Underrådet, og måske den eneste overlevende munk i Gardiens Abbey og Cancello Monastery, der har viden til at bearbejde Portstenen gennem dens oversatte indskrifter – for at lukke den korrekt igen. Han kan ligeledes hjælpe dig med en anden personlig spørgsmål vedrørende din afdøde fars ønsker, når du først har givet ham flasken. Du skal være forsigtig med ikke at ødelægge den undervejs. Din far ville være stolt."

Lazarus rejste sig pludselig, kastede kortet på hulebunden, trådte væk fra ilden og vendte sig tilbage mod Nikolaus. "Det er for langt væk," sagde far til solen. "Hvorfor kan du ikke hente denne munk og bringe ham flasken, når du jo ved sådan noget?"

"Jeg kan ikke. En dame venter på mig."

"En dame?"

"Jeg venter, ja - min kommende hustru, Martha. Kom nu. Sæt dig, Lazarus. Jeg skal fortælle dig om min kæreste Martha."

"Men du er et—har du ikke cølibat- og afholdenhedsløfter at holde?" Lazarus vendte tilbage til ilden og satte sig.

Nikolaj afviste Lazarus' spørgsmål. "Hun bor i Murat – enke efter den afdøde landsbyskomager, må hans sjæl hvile. Vil du høre om hende?"

"Det ville jeg," sukkede Lazarus.

"Jeg mødte Martha i det mærkeligste uheld." Nicholas forsøgte at fnise, før han fortsatte, "Nå, ikke helt. Jeg blev altid tiltrukket af de lokale skomagerforretninger, når abbed Vonig sendte mig til en ny landsbykirke – den standhaftige skomager i mig, forstår du."

"For omkring et år siden sendte abbeden mig til Murat for at hjælpe med reparationer af den lokale kirke. Helt forventeligt vakte den nysgerrige skomager i mig uro, og jeg gik med lange skridt hen til den lokale skomagerbutik. Ak, knap nok havde jeg åbnet døren, ramte en slynget støvle mig i ansigtet." Hælen på den sko var det sidste, jeg husker – indtil jeg vågnede."

"Da jeg også kom, faldt mine øjne på et yderst smukt syn." Han klukkede og strøg sig over hagen. "Jeg forstod, at jeg var død, for over mig tårnede sig en engels ansigt op – det var min kære Martha, der tørrede min hævede næse med en fugtig klud. Hun plejede mit ansigt, mens vi talte sammen."

"Jeg opdagede senere, at hun havde til hensigt at kaste støvlen på døren, men mit ansigt kom i vejen. Efter hendes mand døde, kæmpede hun for at holde butikken kørende. Hun informerede sine kunder om, at hun havde fået en anden mand til at komme ind om natten og arbejde på skoene, når hun faktisk selv arbejdede på dem. Alligevel spredte rygter sig gennem landsbyens bønnemenigheder, og flere af kvinderne holdt i hemmelighed øje med denne mand. Jeg fandt ud af, at kort før jeg ankom til hendes butik, havde flere af kvinderne forladt hendes butik og beskyldt hende for at være den sande skosmed og fortalt hende, at de ville informere alle hendes kunder om, at en kvinde arbejdede på deres sko."

"Næste dag bad konerne deres mænd om at bringe sko, der trængte til reparation. Så holdt de et vågent øje med hende. Kvinder kan være sådan – endda ondskabsfulde, hvis de er fastlåste i deres vaner."

Nå, men skomageren i mig reddede hende. Jeg sagde til hende, at hun skulle åbne døren på vid gab, og jeg gik i gang, mens hun gik udenfor. Jeg lavede en masse støj – jeg slog, bankede og den slags.”

Nicholas lo. "Du skulle have set deres ansigter. Butikken var fyldt med nysgerrige kvinder med åbne munde. Jeg lod som om, jeg ikke bemærkede dem, mens jeg reparerede den ene sko efter den anden – jeg forstod, at jeg siden havde mistet fornemmelsen af håndværket, men alligevel bevægede jeg mig som en sikker hest, hver reparation perfekt. En af dem var så dristig at spørge mig, om jeg altid havde arbejdet på Marthas sko. "Ja, selvfølgelig, kvinde," sagde jeg. "Eller forstod du, at sko reparerede sig selv?" Hun ville ikke turde stille en munk yderligere spørgsmål." Han lo igen. "Martha spurgte dem, om de havde flere sko til hendes 'skomagerpræst'. Åh, deres ansigtsudtryk, da de forlod butikken. Jeg vendte dem ryggen for at skjule min latter."

"Du må ikke vidne falsk, Nikolaus," afbrød Lazarus. Smilet forsvandt fra Nicholas' ansigt. "Nå, jeg ville ikke stå stille, mens Martha faldt til ulvene. Nogle gange må vi måle, hvornår en sandhed ødelægger mere, end en løgn kan reparere. Ja, jeg løj, Lazarus. Det var, må jeg indrømme, den sødeste løgn, jeg nogensinde blev tvunget til at fortælle."

"Hvordan så?"

"Martha og jeg er kommet tættere på hinanden i løbet af det sidste år. Jeg hjalp hende i butikken. Hun har lovet mig sin hånd i ægteskab. Hun vil sælge butikken og har indvilliget i at vende tilbage med mig til min tidligere landsby i Bourgogne. Jeg er endelig på vej hjem. Jeg håber at kunne gøre det godt igen med min bror og foreslå, at vi tre åbner en skomagerbutik – måske købe min fars gamle butik, hvis vi kan."

"Så har du brudt dine præsteløfter, ikke sandt?"

"Nej, Lazarus. Jeg vil have repareret det, jeg ødelagde, ved først at blive præst. Herren havde aldrig til hensigt, at jeg skulle forblive munk. Det ser jeg nu. Han har sagt, at jeg skal holde op med at gemme mig – forlade klostermurene – gå hjem og rette op på mine tidligere fejl."

"Jeg forstår ikke," svarede Lazarus.

"Herren arbejder ofte på en ejendommelig måde, Lazarus. Selv jeg forstod ikke hans kald." indtil Martha slog mig med den støvle. Og siden har han åbnet mine øjne for mit sande kald." Nicholas sænkede hovedet. „Jeg ville bare ønske, at min far stadig var i live og kunne byde min tilbagekomst velkommen. Han ville elske Martha.

"Måske tror du, at Herren kun leder dig nu, fordi du elsker Martha – og at du ønsker det så stærkt, at du måske tror, at Guds vilje leder dig i stedet? Hvorfor skulle Herren lede dig væk, for at blive munk, kun for at lede dig hjem igen?"

"Måske for at finde mig selv, Lazarus. Jeg har ofte spekuleret på det samme, men alligevel hørte jeg Ham tale til mig – i mit hjerte ved jeg, at Han vejleder mig."

"Og sagde Han også til dig, at du skulle lyve for kvinderne i Murat, broder?"

Nicholas rynkede panden. „Nej.“ Han ændrede stilling i voksende frustration. „Sig mig, Lazarus – føler du, at du prøver at adlyde Guds vilje?“

"Det gør jeg."

"Og adlød du Hans vilje, da du løj for klosteret og lod som om, du havde en luftvejssygdom?"

"Jeg gjorde, som jeg fik besked på." Lazarus sænkede hovedet.

"Jeg respekterede din far dybt, Lazarus. Jeg sætter ikke spørgsmålstegn ved hans dømmekraft, hvad angår dig, men alligevel må jeg spørge dette: Hvorfor tror du, at han løj for alle om dig?"

"For at beskytte mig mod skade. Han er min far."

"Ligesom jeg løj for at beskytte Martha mod skade."

"Men de ville ikke have dræbt Martha, hvis de havde fundet ud af sandheden om hende."

"Er en løgn ikke en løgn på nogen måde? Under disse omstændigheder gjorde jeg, hvad jeg antog var rigtigt, og gerningen, uanset hvor forkert den syntes, var til det fælles bedste. Du er stadig en – du har meget at lære, Lazarus."

„Måske,“ sagde Lazarus kort. Han stirrede ind i de dansende flammer og huskede sin tidligere samtale med en fange, der svor ved Sandheden; og som kun opgav sit navn som: „fattig mand i Kristus.“ Han funderede over, at manden nu havde bekendt al sin sandhed og var „brændt ned til knoglerne“ for det.

"Hvad er så denne *Portsten*, Lazarus?"

"Ved du ikke?"

"Jeg var aldrig munk i det lavere råd eller bekendt med deres manuskripter – blot en typisk munk, ligesom de fleste i klosteret."

"Det er en port, men af en anden slags. Vi burde ikke tale om den."

"Til Helvede, mener du?"

"Ja."

"Jeg har hørt den slags rygter, ligesom mange andre."

Lazarus rørte på sig. Han blev bekymret over Nikolajs fortsatte spørgsmål. Som mangeårige ældre munke i det lavere råd ville hverken Ivan eller Odino have forbudt hans uformelle diskussion af sådanne anliggender, der strengt taget kun var forbeholdt ældre munkes lukkede hvisken. I de tilsyneladende ubarmhjertige spørgsmål voksede Lazarus' mistanke til munken.

Nicholas fortsatte: "Og hvad mere af dette: Der går rygter om, at et *Kvindespøgelse* hjem søger Klosterområdet – sniger sig ind i drømme. Kommer det fra denne – Gatestone?"

"Hun er, jamen—øhm—Nicholas, du skal ikke fortælle soldaterne, at jeg gemmer mig i Mountain Mouth, vil du du?"

"Ingen grund til at bekymre dig, Lazarus. Jeg har ingen intentioner om at tage tilbage til klosteret – det er fuldstændig ødelagt af brand og kollaps."

Lazarus afbrød: "Du må bede nogen om at hente broder Salvitino – om at lukke portstenen! Er der ingen i klosteret?"

Nicholas rystede på hovedet. "Jeg sætter aldrig en fod mere inden for klosterets brændte mure . Med den viden jeg har nu, har jeg intet at gøre med Helvede eller Helvedesporten eller en legion af hensynsløse soldater, som jeg med nød og næppe formåede at flygte fra i første omgang. Nej, jeg tager til Murat for at hente Martha i stedet. Og vi skal efterlade dette onde sted langt bag os."

"Hvordan kan man undgå at blive forstyrret, hvis Gatestone er åben?"

"Jeg er interesseret. Det faktum, at jeg gør, er en stor del af grunden til, at jeg gav Odino mit ord om, at jeg ville komme til hulen og levere dine forsyninger. Og som en mand af mit ord bar jeg udleverede sit ønske og fortalte dig alt, hvad han ville have dig til at vide – ja, næsten alt.

Der er mere. Broder Odino fik mig til at sværge, at jeg ville bede dig om at give dit ord. at du vil hente broder Salvitino og bringe ham tilbage til den åbne klosterportsten, så han kan forsøge at forsegle den igen."

„Mitt ord?“ Lazarus smed sig ned fra kampestenen og rejste sig. „Det kan jeg ikke give mit ord på!“
Jeg kan ikke gøre det!

"Odino sagde, at han håbede, at du ville svare, som din far ville svare. Det var de sidste ord, han hviskede til mig, Lazarus – at du ville blive din far og mere til."

"Det er for meget."

„Jeg forstår,“ sagde Nicholas og sænkede hovedet og stirrede ind i flammerne. Lazarus stod stivnet.

"Forstået hvad?" spurgte Lazarus endelig.

"Jeg kunne heller ikke gøre det, hvis Odino bad mig om det – Martha og alle."

"Er det alt? Og Portstenen forbliver åben?" spurgte Lazarus med et skuldertræk.

"Jeg gjorde alt, hvad Odino forventede af mig. Resten forventer han af dig. Og da du har truffet dit valg – ak, forstår jeg, at Gatestone forbliver sådan."

"Men du ved, at jeg ikke kan, Nicholas. Jeg kan ikke vandre i lyset. Jeg kan ikke gå til Italien – det er for langt. Broder Odino spørger mig om, hvad jeg ikke kan gøre. Det er for meget, broder!"

Nikolaj løftede hovedet og så Lazarus i øjnene. „Det var aldrig hans intention, at du skulle gå til Italien.“ En stilhed sænkede sig over hulen.

Lazarus sagde endelig: "Jeg kan ikke gøre, hvad du tror."

„Har du nogensinde prøvet?“ Lazarus sagde ingenting. Nicholas greb en frisk pind fra brændebunken og stak dens ende ind i hjertet af ilden, mens han forsigtigt drejede den, indtil den blussede op. „Måske kan jeg overbevise dig om det modsatte.“ Nicholas løftede den brændende fakkell og rejste sig. „Kom.“ Han vendte sig og gik dybt ind i hulen og mod en smal, dyb åbning i en grotte. Lazarus fulgte efter.

"Du ved, jeg opdagede denne hule ikke længe efter jeg ankom til klosteret."

"Bjergmund," tilføjede Lazarus.

"Du så det også – ansigtet i klipperne?"

"Det gjorde jeg. Men Nicholas, hvorfor rejste du så langt væk fra klosteret?"

"Undrer mig; overvejer ting. Søger efter mig selv, formoder jeg. Jeg kan godt lide at gå og undre mig over ting."

"Og fandt du dig selv?" spurgte Lazarus ham. Nikolaj hørte sarkasmen i hans ord.

„Jeg fandt Bjergmund i stedet.“ lo Nicholas. De gik ind gennem grottegangen. Nicholas bøjede sig lavt, mens han fortsatte fremad med faklen; og Lazarus fulgte efter, altid på vagt over for det lave klippeloft mellem dem.

"Hvor skal vi hen?"

"Frem. Kom."

"Så meget har jeg samlet," mumlede Lazarus. Nicholas klukkede. De to ormede sig gennem passagen. Dens vægge faldt til sidst ned og afslørede en enorm hule, dens fugtige luft tyk af en skarp lugt. Med en lyscirkel, der oplyste gulvet omkring dem, gik de til dens midterste del. "Hvad er det for en lugt?" spurgte Lazarus. "Der er noget herinde." Lazarus ledte i mørket.

„Ja, dine lærere. De kan lære dig at flyve, Lazarus.“ Nicholas stoppede og vendte sig om.

"Hvem? Hvordan?"

„Den bedste måde.“ Nicholas strakte faklen op i luften og afslørede et højt huleloft fuldstændig fyldt med hestesko-flagermus. Lazarus stod i ærefrygt og kiggede ud over de øvre huleformationer, mens ti tusind skinnende sorte øjne stirrede ned på ham.

„Rotter?“ spurgte Lazarus. Adskillige flagermus faldt ned fra loftet og gik rundt om hulen.

„Sel!“ pegede Lazarus på dem. „De flyver!“

"Ja, det er de. De er flagermus. Og flagermus flyver. De forlader hulen, når solen går ned. De spiser og vender tilbage før daggry. De hviler sig nu. Jeg har altid været fascineret af flagermus."

„Flagermus – ligesom fugle,“ mumlede Lazarus for sig selv, hypnotiseret og stirrende op i loftet. "Flagermus er anderledes end fugle. Flagermus flyver om natten, når fuglene hviler. Og om dagen flyver flagermus hviler, når fuglene flyver. Ved solopgang og -nedgang skiftes de til at beherske himlen."

Nicholas lo. "Det var mig, der fandt den. Jeg huskede, at Odino fortalte mig, at du ville se en fugl, så jeg bragte den til ham." Nicholas stirrede op i loftet.

"Var den allerede død?"

"Ja, jeg lå blandt nogle klipper langs Abbey Road. Jeg gik meget ad den vej – fandt mange ting."

"Må jeg få faklen?" spurgte Lazarus. Nicholas kiggede ned og så Lazarus med hånden udstrakt.

„Jeg kan holde den højere for dig, Lazarus.“ Nicholas løftede den så højt han kunne for bedre at oplyse loftet.

"Må jeg holde faklen?" spurgte Lazarus igen. Nicholas kiggede ned.

„Hvis du ønsker det.“ Nicholas gav ham den brændende pind. Lazarus holdt den højt og gik rundt i grotten og inspicerede loftet, mens Nicholas blev stående.

"Og de flyver kun om natten?" råbte Lazarus tilbage til ham, hans ord genlød gennem hule.

"Først da," svarede Nicholas.

Efter et stykke tid vendte Lazarus og Nikolaus tilbage til den ydre hule og tændte op i bålet.

"Jeg spørger dig igen, Lazarus – for Odino – skal du?"

"Jeg er ikke en flagermus," svarede Lazarus.

"Og Odino ville aldrig bede en flagermus om det," svarede Nicholas.

"Hvis jeg siger, at jeg skal – og så ikke kan opfylde det?"

"Da jeg fortalte Odino om Martha og mine planer om at forlade klosteret, sagde han til mig: 'Det er bedre at have forpligtet sig og fejlet end at have fejlet i manglende forpligtelse.' Ser du, Lazarus, ære er baseret på gerninger – ikke kun ord. Hvad han bad dig om, var, at du højst skulle give dit ord på, at du vil forsøge. Svar mig endnu en gang, så skal jeg ikke besvære dig med Broder Odinos sidste anmodning igen."

"Italien er så langt væk – og solen?" Lazarus kastede et blik på grottens åbning.

„Dit svar, Lazarus?“ Der fulgte stilhed.

Lazarus svarede: "Ja, jeg." Fra hulegulvet, ved siden af sin fodhandske, tog Lazarus kortet op og kiggede på det: "Jeg skal love – blot at jeg skal *forsøge* at hente munken – kun det."

Nicholas smilede og klappede drengen på skulderen. "Og der bliver ikke bedt om mere af dig end "Dit ærefulde forsøg. Ivan ville være stolt af dig." Lazarus snøftede – først da indså Nicholas, at Lazarus græd under hans maske.

"Hvad er der galt?" spurgte Nikolaj.

"Det er ingenting, broder; jeg skal gøre det." Lazarus samlede sig. "Jeg skal hente broder Salvitino." så han kunne hjælpe os med Gatesonen."

„Godt sagt. Du er din far og mere til.“ Drengen tørrede øjnene mod indersiden af sin maske. „Er du sulten? Der er masser.“

„Det er jeg,“ indrømmede Lazarus. Nicholas gik hen til den provisoriske sæk og trak stofruller med kød og brød ud. Han greb en vandblære og serverede en middag på Lazarus' skød, før han vendte tilbage til sin plads.

"Skal du ikke spise?" spurgte Lazarus og stirrede på munkens tomme hænder og skød.

"Disse forsyninger er *dine* – jeg samler måske en måneds lommepege til en ugift dreng, hvis du presser på for at få det til at række." Lazarus stirrede på ham. "Nå, kom så! Spis!" Drengen flænsede i sig sin mad.

Lazarus spiste aftensmad, mens Nicholas underholdt ham med flere samtaler – og tiden gik. Endelig skyllede Lazarus sin mad ned og satte en prop på vandblæren. Nicholas tog den tilbage i sækken.

"Spis sparsomt – og drik masser af vand til din mad – det mætter maven," sagde Nicholas. instruerede, mens han kaldte over skulderen.

Lazarus fulgte efter. "Det skal jeg."

"Nå, Lazarus; det er øjeblikket, hvor jeg begiver mig til Murat. I en periode skal du forblive i sikkerhed i Bjergmundingen – ingen rejser til disse afsidesliggende egne. Du har en måned til at forberede dig til din rejse. Øv dig i at bruge de vinger, som Herren gav dig. Lær deres brug af flagermusene ovenover."

"Vil du ikke blive natten over?" spurgte Lazarus ham. "Du kan sove og være frisk—"

"Nej, Lazarus – jeg må gå. Min Martha venter på mig. Det skal nok gå dig godt; det er jeg sikker på."

Lazarus sænkede hoved og skuldre.

De omfavnede hinanden en sidste gang, og Lazarus stirrede ud af hulen, mens Nikolaj forsvandt over bjergryggen. Han vendte tilbage til ilden og kastede et par stykker dødt brænde på. Han satte sig ned og varmede sig, mens han undrede sig over flagermusene og forpligtelsen – det højtidelige løfte, han havde givet om at hente munken. Hans øjne fæstnede sig på flammerne. Endelig ledte Lazarus efter Ivans trækors, som nu hang om hans egen hals. Han gled det ud og rullede det mellem fingrene på stort set samme måde, som hans far altid havde gjort.

Inde i flammerne fik han øje på en sort bille, der kravlede ud af en revne i den rygende, døde gren; insektet cirklede forsigtigt gennem de dansende flammer, mens det pilede ned ad den brændende gren. Lazarus' blik fulgte insektet, da det sprang ned på det kølige gulv i ...

hulen og skyndte sig i mere sikker afstand. Den stoppede, åbnede sine vinger og fløj mod huleåbningen. Med en varm kappe, trætte lemmer og en mæt mave begyndte den at døse, hvor han sad. Hans hoved nikkede og rykkede, og han faldt gentagne gange i søvn og våbnede sig selv. Endelig forlod han ildens varme glød og fandt en snæver krog i væggen, hvor han bukkede under for det sidste pålidelige og velkendte rum, der var tilbage for ham – at den evigt virvlende drømmeverden.

~*~

Det meste af den følgende dag udforskede Lazarus sit nye hjem – en sort katakombe af snoede gange, ujævne overflader og sammenhængende huler. Lugten og lyden af dryppende vand lokkede ham, og han gik op gennem en smal passage, der snoede sig højt op i bjergsiden. Passagen svulmede op til en lille hule, hvor det meste af bunden bestod af en lavvandet vandpøl, der blev forsynet med vand fra et dryppende loft.

Mange gange i løbet af dagen kiggede Lazarus ud af huleåbningen med knebne øjne øjnene, mens han betragtede et landskab, der skreg i sollyset, og selv gennem sine klæder følte han den intense varme, der udstrålede fra den tørre stendal. Lazarus flyttede sine forsyninger længere ind i bjerget, gennem den smalle passage og ind i flagermusenes grotte.

Skumringen faldt. Lazarus lavede et nyt bål inde i grotten; dets lys oplyste loftet og de tusindvis af flagermus. Efterhånden som hulen blev varmere, og ildrøg steg op mod loftet, vågnede hulens tag til live. Og hundredvis af flagermus faldt ned fra deres siddepladser og cirklede rundt om hulen. Flere og flere af dem fyldte luften, indtil hulen sværmede af dem.

Lazarus klukkede. Han rejste sig og strakte armene ud, mens en hvirvelvind af vinger fortærede ham. Og de satte sig på hans kåbe og klatrede over ham, før de lettede igen. Lazarus rev hans hætte af og afslørede et bredt grin. Han stak masken i sit rebbælte, mens flagermus kravlede gennem hans hår. Lazarus gik i cirkler med løftede flagermus-klædte arme. Og hans klukkan steg til latter, der gav genlyd gennem hulen. I en tornado af flagrende vinger valsede Lazarus rundt i grotten, lo hysterisk og snublede rundt som en beruset Odino.

Uden for hulen, og over de guldbladede bakker i den østlige Auvergne-provins, udfoldede sig et forunderligt, uset og kortvarigt drama – af alle bjerge i Frankrig, den gryende måne syntes kun at kaste et nedadgående smil på én: en udadtil mærkelig

bjerget med åben mund i hysterisk latter, mens det bøvsede bølgende skyer af flagermus, der sværmede på dets klippevæg. Alligevel forsvandt flagermusene snart fra trætoppene; og bjergets engang genlydende latter rullede langsomt ind i blandede sorgens klager – til frygtelige smerte- og ensomhedsråb – til den kvælende pine og gispende hyl af ubrudt klage – og til forfærdelig og frygtelig lyde, så dybt foruroligende – endda at få månen til at stirre ned og græde over den hylende Bjergmunding .

[Slut på kapitel 9]

Dette litterære værk blev skabt **d udelukkende i dedikation til**

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Må hans arv leve videre i os alle —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~